

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 marca 2017 r. znak (...), po rozpatrzeniu wniosku z dnia 6 marca 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. przyznał P. S. (1) emeryturę od dnia 26 marca 2017 r., tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. Do obliczenia emerytury przyjęto kwotę składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem ich waloryzacji, zaewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca, poprzedzającego miesiąc, od którego przyznano emeryturę. Podstawa obliczenia emerytury podlega pomniejszeniu o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur, w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy i składki na ubezpieczenie zdrowotne. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. W decyzji ustalono, że kwota składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi – 176494,63 zł, kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego – 486502,18 zł, a średnie dalsze trwanie życia wynosi – 207,10 miesięcy. Wysokość emerytury obliczona została zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej i wyniosła 3.201,34 zł brutto. Wypłatę emerytury zawieszono z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia. Jednocześnie wskazano, że wnioskodawca nie udowodnił 15 lat pracy w warunkach szczególnych na dzień prawa do emerytury oraz, że Zakład nie uwzględnił okresu zatrudnienia od 3 lutego 1983 roku do 31 maja 1992 roku jako pracy w warunkach szczególnych, ponieważ zaświadczenie wykonywania prac w warunkach szczególnych nie jest wystawione przez pracodawcę, a jedynie przez archiwum, tj. jednostkę przechowującą. Wobec powyższego brak jest prawa do rekompensaty.

/decyzja k. 22-23 odw. akt emerytalnych ZUS/

P. S. (1) reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika złożył odwołanie od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę poprzez doliczenie do kapitału początkowego stanowiącego podstawę do obliczenia emerytury rekompensaty za pracę w warunkach szczególnych oraz zasądzenie od organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu odwołania podniósł, że pracował w warunkach szczególnych w następujących okresach: od dnia 3 września 1979 roku do dnia 2 października 1981 roku w Przedsiębiorstwie (...) w B., od dnia 3 lutego 1983 roku do dnia 31 maja 1992 roku w Przedsiębiorstwie (...) W., od dnia 22 czerwca 1992 roku do dnia 31 grudnia 1993 roku w Przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o. (...), od dnia 24 maja 1972 roku do dnia 31 sierpnia 1979 roku, od dnia 22 października 1981 roku do dnia 31 stycznia 1983 roku, od dnia 2 kwietnia 1996 roku do dnia 23 maja 1996 roku (od 24 maja 1996 roku do dnia 31 maja 1996 roku okresy nieskładkowe) w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł..

/odwołanie – k.2-5/

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 18 maja 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. wniósł o jego oddalenie, argumentując jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Dodatkowo organ rentowy wskazał, że nie uznał do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia od dnia 3 lutego 1983 roku do dnia 31 maja 1992 roku w Przedsiębiorstwie (...) W. na stanowisku „blacharz-izolator” i „montera – spawacza”, bowiem zaświadczenie o wykonywaniu pracy w warunkach szczególnych wystawiło archiwum, które nie jest jednostką upoważnioną do wystawienia świadectw tego typu. Odnośnie pozostałych okresów zatrudnienia wskazanych przez odwołującego, organ rentowy podniósł, że przedłożone świadectwa pracy i zaświadczenia za te okresy nie spełniają przesłanek określonych w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.).

/odpowiedź na odwołanie - k. 16-17 /

Decyzją z dnia 16 maja 2017 r. znak (...), po rozpatrzeniu wniosku z dnia 6 marca 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł., z urzędu w związku z przeliczeniem kapitału początkowego – przeliczył emeryturę P. S. (1) od dnia 1 kwietnia 2017 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Do obliczenia emerytury przyjęto kwotę składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem ich waloryzacji, zaewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca, poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia ustalone na dzień zgłoszenia wniosku o podjęcie wypłaty emerytury, tj. na dzień 16 maja 2017 roku. W decyzji ustalono, że kwota składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi – 178908,36 zł, kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego – 550230,94 zł, a średnie dalsze trwanie życia wynosi – 207,10 miesięcy. Wysokość emerytury obliczona została zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej i wyniosła 3.520,71 zł brutto.

/decyzja k. 32-33odw. akt emerytalnych ZUS/

P. S. (1) reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika złożył odwołanie od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę poprzez doliczenie do kapitału początkowego stanowiącego podstawę do obliczenia emerytury rekompensaty za pracę w warunkach szczególnych oraz zasądzenie od organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu odwołania ponownie podniósł, że pracował w warunkach szczególnych w następujących okresach: od dnia 3 września 1979 roku do dnia 2 października 1981 roku w Przedsiębiorstwie (...) w B., od dnia 3 lutego 1983 roku do dnia 31 maja 1992 roku w Przedsiębiorstwie (...) W., od dnia 22 czerwca 1992 roku do dnia 31 grudnia 1993 roku w Przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o. (...), od dnia 24 maja 1972 roku do dnia 31 sierpnia 1979 roku, od dnia 22 października 1981 roku do dnia 31 stycznia 1983 roku, od dnia 2 kwietnia 1996 roku do dnia 23 maja 1996 roku (od 24 maja 1996 roku do dnia 31 maja 1996 roku okresy nieskładkowe) w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł..

/odwołanie – k.2-5 akt VIII U 1322/17/

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 4 lipca 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. wniósł o jego oddalenie, argumentując jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Dodatkowo organ rentowy wniósł o połączenie sprawy ze sprawą z odwołania wnioskodawcy od decyzji z dnia 29 marca 2017 roku.

/odpowiedź na odwołanie - k. 8 akt VIII U 1322/17 /

Postanowieniem z dnia 11 października 2017 roku Sąd Okręgowy połączył sprawę o sygn. akt VIII U 1322/17 ze sprawą o sygn.. akt VIII U 990/17 i postanowił dalej prowadzić sprawę pod sygn. akt VIII U 990/17.

/postanowienie – 00:01:49 – 00:02:44 – płyta CD k.19

Na rozprawie w dniu 11 kwietnia 2018 roku pełnomocnik wnioskodawcy poparł odwołanie oraz wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, natomiast pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie.

/stanowisko pełnomocników stron: 00:03:19-00:04:58, 00:21:55 – płyta CD k. 123/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca P. S. (1) urodził się w dniu (...).

/bezsporne, a nadto: wniosek – k. 1-4 akt emerytalnych ZUS/

P. S. (1) w dniu 6 marca 2017 roku wystąpił z wnioskiem o emeryturę z rekompensatą.

/bezsporne, a nadto: wniosek – k. 1-4 akt emerytalnych ZUS/

Decyzją z dnia 28 marca 2017 r. po rozpoznaniu wniosku z dnia 6 marca 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. dokonał ponownego ustalenia wysokości kapitału początkowego P. S. (1) na dzień 1 stycznia 1999 r. Do ustalenia wartości kapitału początkowego organ rentowy przyjął podstawę wymiaru kapitału początkowego w kwocie 1.098,92 zł ustaloną poprzednią decyzją o ustaleniu kapitału początkowego z dnia 1 września 2006 r. oraz uwzględnił 29 lat, 2 miesiące i 19 dni okresów składkowych oraz 1 miesiąc i 5 dni okresów nieskładkowych. Do ustalenia wartości kapitału początkowego organ rentowy nie uwzględnił okresów przebywania na urlopie bezpłatnym od 20 lipca 1981 r. do 16 września 1981 r., od 4 stycznia 1993 r. do 5 stycznia 1993 r., od 1 lipca 1993 r. do 31 sierpnia 1993 r., od 7 września 1993 r. do 31 października 1993 r. oraz okresu od 17 września 1981 r. do 2 października 1981 r. z uwagi na brak informacji potwierdzającej fakt opłacenia składki na ubezpieczenie społeczne oraz przyjął do podstawy wymiaru w okresie zatrudnienia od 1 stycznia 1979 r. do 19 lipca 1981 r. w I. B. minimalne wynagrodzenie z uwagi na brak legitymacji ubezpieczeniowej w postaci oryginału oraz braku potwierdzenia wystawienia zaświadczeń o zatrudnieniu i wynagrodzeniu na druku Rp-7 przez firmę (...) jako następcy prawnego I. B.. Kapitał początkowy wyniósł 141.102,17 zł.

/decyzja k. 50-51 akt kapitałowych ZUS/

Zaskarżoną decyzją z dnia 29 marca 2017 r. znak (...), po rozpatrzeniu wniosku z dnia 6 marca 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. przyznał P. S. (1) emeryturę od dnia 26 marca 2017 r., tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. Do obliczenia emerytury przyjęto kwotę składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem ich waloryzacji, zaevidencjonowanych na koncie do końca miesiąca, poprzedzającego miesiąc, od którego przyznano emeryturę. Podstawa obliczenia emerytury podlega pomniejszeniu o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur, w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy i składki na ubezpieczenie zdrowotne. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. W decyzji ustalono, że kwota składek zaevidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi – 176494,63 zł, kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego – 486502,18 zł, a średnie dalsze trwanie życia wynosi – 207,10 miesięcy. Wysokość emerytury obliczona została zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej i wyniosła 3.201,34 zł brutto. Wypłatę emerytury zawieszono z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia. Jednocześnie wskazano, że wnioskodawca nie udowodnił 15 lat pracy w warunkach szczególnych na dzień prawa do emerytury oraz, że Zakład nie uwzględnił okresu zatrudnienia od 3 lutego 1983 roku do 31 maja 1992 roku jako pracy w warunkach szczególnych, ponieważ zaświadczenie wykonywania prac w warunkach szczególnych nie jest wystawione przez pracodawcę, a jedynie przez archiwum, tj. jednostkę przechowującą. Wobec powyższego brak jest prawa do rekompensaty.

/decyzja k. 22-23 odw. akt emerytalnych ZUS/

W dniu 7 kwietnia 2017 r. wnioskodawca wystąpił z wnioskiem o ponowne ustalenie kapitału początkowego załączając legitymację ubezpieczeniową oraz akta osobowe z (...) W. w zakresie pracy na budowach eksportowych w latach 1986-1987 i 1989-1990.

/wniosek – k. 24 akt emerytalnych ZUS/

Jednocześnie wnioskodawca wystąpił z wnioskiem o podjęcie wypłaty emerytury z uwagi na ustanie stosunku pracy.

/wniosek k. 28 akt emerytalnych ZUS/

Decyzją z dnia 26 kwietnia 2017 r. po otrzymaniu nowych dowodów mających wpływ na wysokość kapitału początkowego Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. dokonał ustalenia wysokości kapitału początkowego P. S. (1) na dzień

1 stycznia 1999 r. Do ustalenia wartości kapitału początkowego organ rentowy przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od dnia 1 stycznia 1982 r. do dnia 31 grudnia 1991 r. w kwocie 1.308,55 zł ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru wynoszącym 107,18% oraz uwzględnił

29 lat, 2 miesiące i 19 dni okresów składkowych oraz 1 miesiąc i 5 dni okresów nieskładkowych. Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustalono w wyniku pomnożenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 107,18 % przez kwotę 1.220,89 zł, tj. kwotę bazową ($107,18 \% \times 1.220,89 \text{ zł} = 1.308,55 \text{ zł}$). Do ustalenia wartości kapitału początkowego organ rentowy nie uwzględnił okresów przebywania na urlopie bezpłatnym od 20 lipca 1981 r. do 16 września 1981 r., od 4 stycznia 1993 r. do 5 stycznia 1993 r., od 1 lipca 1993 r. do 31 sierpnia 1993 r., od 7 września 1993 r. do 31 października 1993 r. oraz okresu od 17 września 1981 r. do 2 października 1981 r. z uwagi na brak informacji potwierdzającej fakt opłacenia składki na ubezpieczenie społeczne. Kapitał początkowy wyniósł 157 742,75 zł.

/decyzja k. 54-54 odw. akt kapitałowych ZUS, obliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego k. 56 akt kapitałowych ZUS/

Decyzją z dnia 26 kwietnia 2017 r. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 7 kwietnia 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. ustalił wysokość i podjął wypłatę emerytury od dnia 1 kwietnia 2017 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek.

/decyzja k. 30-31 odw. akt emerytalnych ZUS /

Decyzją z dnia 15 maja 2017 r. po otrzymaniu nowych dowodów mających wpływ na wysokość kapitału początkowego Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. dokonał ponownego ustalenia wysokości kapitału początkowego P. S. (1) na dzień 1 stycznia 1999 r. Do ustalenia wartości kapitału początkowego organ rentowy przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od dnia 1 stycznia 1982 r. do dnia 31 grudnia 1991. w kwocie 1 308,55 zł ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru wynoszącym 107,18 % oraz uwzględnił 29 lat, 4 miesiące i 20 dni okresów składkowych oraz 1 miesiąc, 5 dni, tj. 1 miesiąc okresów nieskładkowych. Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustalono w wyniku pomnożenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 107,18% przez kwotę 1220,89 zł, tj. kwotę bazową ($107,18\% \times 1.220,89 \text{ zł} = 1 308,55 \text{ zł}$). W stażu organ rentowy nie uwzględnił okresów przebywania na urlopie bezpłatnym od 4 stycznia 1993 r. do 5 stycznia 1993 r., od 1 lipca 1993 r. do 31 sierpnia 1993 r., od 7 września 1993 r. do 31 października 1993 r. oraz okresu od 17 września 1981 r. do 1 października 1981 r. z uwagi na brak informacji potwierdzającej fakt opłacenia składki na ubezpieczenie społeczne. Kapitał początkowy wyniósł 158 476,34 zł.

/decyzja k. 59-60 akt kapitałowych ZUS, obliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego k. 61 akt kapitałowych ZUS/

Zaskarżoną decyzją z dnia 16 maja 2017 r. znak (...), po rozpatrzeniu wniosku z dnia 6 marca 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł., z urzędu w związku z przeliczeniem kapitału początkowego – przeliczył emeryturę P. S. (1) od dnia 1 kwietnia 2017 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Do obliczenia emerytury przyjęto kwotę składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem ich waloryzacji, zaewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca, poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia ustalone na dzień zgłoszenia wniosku o podjęcie wypłaty emerytury, tj. na dzień 16 maja 2017 roku. W decyzji ustalono, że kwota składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi – 178908,36 zł, kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego – 550230,94 zł, a średnie dalsze trwanie życia wynosi – 207,10 miesięcy. Wysokość emerytury obliczona została zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej i wyniosła 3.520,71 zł brutto.

/decyzja k. 32-33odw. akt emerytalnych ZUS/

Wnioskodawca P. S. (1) był zatrudniony w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł. w okresach:

- od dnia 24 maja 1972 roku do dnia 31 sierpnia 1979 roku na stanowisku montera instalacji sanitarnych, montera instalacji sanitarnych – spawacza (ostatnio zajmował stanowisko montera instalacji sanitarnych – brygadzisty – spawacza),

- od dnia 22 października 1981 roku do dnia 31 stycznia 1983 roku na stanowisku spawacza,
- od dnia 2 kwietnia 1996 roku do dnia 31 maja 1996 roku na stanowisku monter – spawacz.

/świadectwa pracy – k.50-52/

P. S. (1) uzyskał uprawnienia do spawania gazowego w dniu 8 lipca 1978 roku, a do spawania elektrycznego w dniu 25 stycznia 1979 roku.

/okazana na rozprawie w dniu 11 października 2017 roku książeczka spawacza nr (...) wydana przez Związek Zakładów (...) Oddział w Ł. w dniu 8 lipca 1978 roku – 00:03:41 – płyta CD k.80; kserokopia książeczki spawacza – k.91- 94/

W pierwszym okresie zatrudnienia w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł. od dnia 24 maja 1972 roku do dnia 31 sierpnia 1979 roku wnioskodawca otrzymał angaże w dniach:

- 24 maja 1972 roku na stanowisko pomocnika montera w (...) 1,
- 10 października 1972 roku na stanowisko izolacza od dnia 1 października 1972 roku,
- 25 maja 1973 roku na stanowisko izolacza od dnia 1 maja 1973 roku,
- 12 czerwca 1978 roku na stanowisko montera od dnia 1 maja 1978 roku,
- 28 maja 1979 roku na stanowisko montera od dnia 1 maja 1979 roku

/umowa o pracę i angaże – k.55, 58, 59/

W dniu 1 marca 1977 roku wnioskodawca uzyskał tytuł wykwalifikowanego montera instalacji centralnego ogrzewania.

/odpis świadectwa z dnia 1 marca 1977 roku w aktach osobowych – k.33/

W powyższym okresie zatrudnienia wnioskodawca pracował początkowo jako pomocnik przy montażu instalacji sanitarnych w budynkach, a następnie jako izolacz pracował przy owijaniu rur centralnego ogrzewania watą. Była to praca w wykopach i w budynkach. Wnioskodawca pracował w brygadzie, która zajmowała się izolowaniem tych rur w ścianie, które następnie przykrywało się azbestowo – cementową zaprawą. Po uzyskaniu uprawnień do spawania gazowego P. S. (1) wykonywał pracę na stanowisku spawacza. Zajmował się wówczas spawaniem rur w głębokich wykopach, ale także centralnego ogrzewania w budynkach. Wnioskodawca wykonywał pracę na powyższych stanowiskach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Pod koniec tego okresu zatrudnienia wnioskodawca pełnił dodatkowo funkcje brygadzysty i do jego obowiązków należało (oprócz spawania) rozdzielanie prac w brygadzie, nadto był odpowiedzialny za sprzęt. Nie przygotowywał żadnej dokumentacji oraz raportów będąc brygadzystą. Miejskie Przedsiębiorstwo (...) w Ł. było wówczas jedynym przedsiębiorstwem instalacyjnym w Ł., które zakładało instalacje sanitarne w blokach mieszkalnych, zakładach pracy i różnych instytucjach.

/zeznania wnioskodawcy – 00:07:17 – 00:19:14 – płyta CD k.123 w zw. z 00:03:41 – 00:24:25 – płyta CD k 80 i w zw. z 00:30:04 – 00:39:00 – płyta CD k.113/

W drugim okresie zatrudnienia P. S. (1) pracował w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł. w dniu 22 października 1981 roku na podstawie umowy o pracę na okres próbny do dnia 4 listopada 1981 roku, a następnie na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku spawacza – montera. Od dnia 1 lipca 1982 roku został zatrudniony na stanowisku spawacza. Faktycznie przez cały ten okres wykonywał pracę spawacza, spawał gazowo i elektrycznie. Był jedynym spawaczem w brygadzie, pozostałe osoby wchodzące w skład brygady pomagały mu przy spawaniu oraz zajmowały się montażem.

/umowa o pracę – k.56, angaż – k.57; zeznania wnioskodawcy – 00:07:17 – 00:19:14 – płyta CD k.123 w zw. z 00:03:41 – 00:20:44 – płyta CD k 80 i w zw. z 00:30:04 – 00:39:00 – płyta CD k.113 /

P. S. (1) został ponownie zatrudniony w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł. w dniu 2 kwietnia 1996 roku na podstawie umowy o pracę na czas określony do dnia 30 czerwca 1996 roku w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku monter – spawacza. W okresie od dnia 24 maja 1996 roku do dnia 31 maja 1996 roku był niezdolny do pracy wskutek choroby. Umowa o pracę została rozwiązana za wypowiedzeniem przez pracownika z dniem 31 maja 1996 roku. W tym okresie zatrudnienia wnioskodawca pracował w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku spawacza, spawał gazowo i elektrycznie.

/umowa o pracę – k.61, świadectwo pracy – k.52; zeznania wnioskodawcy – 00:07:17 – 00:19:14 – płyta CD k.123 w zw. z 00:03:41 – 00:20:44 – płyta CD k 80 i w zw. z 00:30:04 – 00:39:00 – płyta CD k.113/

W okresie od dnia 3 września 1979 roku do dnia 2 października 1981 roku P. S. (1) był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) B. na stanowisku spawacza w pełnym wymiarze czasu pracy. Wnioskodawca w okresie od dnia 3 września 1979 roku do dnia 16 lipca 1980 roku spawał gazowo i elektrycznie. Przedsiębiorstwo budowało kopalnie i elektrownie. Skarżący pracował w godzinach nadliczbowych.

/umowa – pracę z dnia 3 września 1979 roku oraz świadectwo pracy z dnia 2 października 1981 roku w aktach osobowych – k.33; zeznania wnioskodawcy – 00:07:17 – 00:19:14 – płyta CD k.123 w zw. z 00:25:36 – 00:37:22 – płyta CD k 80 i w zw. z 00:07:54 – 00:14:31 – płyta CD k.113/

W okresie od dnia 17 lipca 1980 roku do dnia 18 lipca 1981 roku wnioskodawca pracował na budowach eksportowych w Iraku, wykonując faktycznie prace pracę spawacza na stanowisku monter – spawacz. Głównie zajmował się spawaniem konstrukcji stalowych.

/karta obiegowa zmiany z dnia 12 lipca 1980 roku, karta osobowa pracownika z dnia 14 lipca 1981 roku w aktach osobowych k.33; zeznania wnioskodawcy – 00:07:17 – 00:19:14 – płyta CD k.123 w zw. z 00:25:36 – 00:37:22 – płyta CD k 80 i w zw. z 00:07:54 – 00:14:31 – płyta CD k.113/

Z zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 16 lipca 2004 r. oraz z legitymacji ubezpieczeniowej wynika, że wnioskodawca korzystał z urlopu bezpłatnego udzielonego celem wyjazdu do pracy za granicę na budowę eksportową w okresie od dnia

17 lipca 1980 r. do dnia 18 lipca 1981 r. oraz urlopu wypoczynkowego dewizowego w okresie od dnia 20 lipca 1981 r. do dnia 16 września 1981 r. Wskazano różnicę tygodniowego czasu pracy od dnia 17 września 1981 r. do dnia 1 października 1981 r.

/zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu – k. 5-5 odw. akt emerytalnych oraz k. 33-33 odw. akt kapitałowych, legitymacja ubezpieczeniowa koperta k. 16 oraz k. 14-18 akt kapitałowych, karta osobowa pracownika – zaświadczenie – k. 13 akt kapitałowych/

W okresie od 20 lipca 1981 r. do 17 sierpnia 1981 r. udzielono wnioskodawcy urlopu wypoczynkowego za 1980 rok w wymiarze 23 dni oraz w okresie od 18 sierpnia 1981 r. do 16 września 1981 r. udzielono mu urlopu wypoczynkowego za 1981 rok w wymiarze 26 dni.

/karty urlopowe w aktach osobowych k.33/

Za okres od 20 lipca 1981 r. do 16 września 1981 r., tj. za czas urlopu wypoczynkowego udzielonego wnioskodawcy, przyjęto minimalne wynagrodzenie obowiązujące w tym okresie.

/bezsporne/

W okresie od 17 września 1981 r. do 25 września 1981 r. wnioskodawcy udzielono urlopu – dni rozłąkowe za 1980 i 1981 rok w wymiarze 8 dni. W okresie od 26 września 1981 r. do 2 października 1981 r. udzielono mu urlopu – dni wolne za wolne soboty w 1980 r. w wymiarze 5 dni.

/karty urlopowe w aktach osobowych k.33/

Powyższy okres urlopu wypoczynkowego udzielonego wnioskodawcy za wolne soboty od 17 września 1981 r. do 1 października 1981 r. w Przedsiębiorstwie (...) w B., ZUS nie uwzględnił do stażu pracy, podnosząc, że ten okres nie jest okresem składkowym; nie uwzględniono również żadnych kwot za ten okres.

/bezsporne/

W okresie od dnia 3 lutego 1983 roku do dnia 31 maja 1992 roku P. S. (1) był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) we W. na stanowisku blacharz – izolator oraz monter spawacz.

/świadczenie pracy z dnia 31.05.1992r. – k.1 akt osobowych k.48/

W dniu 3 lutego 1983 roku wnioskodawca zawarł z w/w Przedsiębiorstwem umowę o pracę na 14 dniowy okres próbny na stanowisku blacharza – izolatora w pełnym wymiarze czasu pracy. Angaże na to stanowisko otrzymywał w dniach: 27 kwietnia 1983 roku, 28 czerwca 1983 roku, 16 września 1983 roku, 27 października 1983 roku, 19 sierpnia 1985 roku

/angaże – k.7,8, 10, 13 w aktach osobowych – k.48/

Od dnia 1 sierpnia 1986 roku wnioskodawca został zatrudniony na stanowisku monter – spawacza. Przedsiębiorstwo (...) we W. wykonywało wszelkie prace budowlane, antykorozyjne, instalacyjne, malarskie - głównie w zakładach (...). Blacharz – izolator zajmował się w zakładzie wykonywaniem zabezpieczeń termicznych rurociągów ciepłowniczych, na którą to izolację był następnie zakładany płaszcz blachy. P. S. (1) będąc zatrudniony na stanowisku monter – spawacza – spawał wtedy gazowo i elektrycznie, Spawał metalowe ogrodzenia, czy konstrukcje w zakładzie. Materiał do spawania przygotowywali mu inni pracownicy, którzy rozcinali i przygotowywali elementy.

/angaż – k.15 w aktach osobowych k.48; zeznania wnioskodawcy – 00:07:17 – 00:21:55 – płyta CD k.123 w zw. z 00:37:22 – 00:43:43 – płyta CD k 80 i w zw. z 00:14:31 – 00:25:49 - płyta CD k.113; zeznania świadków: A. R. – 00:52:56 – 01:02:08, B. Z. – 01:02:08 – 01:07:28, J.U. – 01:07:28-01:15:55 – płyta CD k.80//

W ramach zawartych z Przedsiębiorstwem (...) we W. umów o pracę, wnioskodawca był zatrudniony na budowach eksportowych w NRD na stanowisku pracownika fizycznego w okresie od dnia 12 września 1986 roku do dnia 28 lutego 1987 roku. W świadectwach pracy (rozliczenie pracownika z okresu pracy na budowie eksportowej) wskazano, że wnioskodawca zajmował stanowisko w okresach:

- od dnia 12 września 1986 roku do dnia 31 października 1986 roku – pracownika fizycznego,

- od dnia 1 listopada 1986 roku do dnia 31 grudnia 1986 roku – monter – spawacza,

- od dnia 1 stycznia 1987 roku do dnia 28 lutego 1987 roku – monter.

/umowy o pracę – k.14, 17, 18; świadectwo pracy k. 19 w aktach osobowych k.48; świadectwa pracy – k.22- 24 akt ZUS /

Natomiast w ramach zawartej z Przedsiębiorstwem (...) we W. umowy o pracę wnioskodawca był zatrudniony na budowie eksportowej w RFN w okresie od dnia 11 stycznia 1989 roku do dnia 31 grudnia 1989 roku na stanowisku blacharza, pracownika fizycznego – w zależności od potrzeb budowy.

/umowa o pracę – k.25 w aktach osobowych k.48/

W okresie od dnia 22 czerwca 1992 roku do dnia 31 grudnia 1993 roku P. S. (1) był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o. w Ł. na stanowisku spawacza. W okresie od dnia 4 stycznia 1993 roku do dnia 5 stycznia 1993 roku, od dnia 1 lipca 1993 roku do dnia 31 sierpnia, od dnia 7 września 1993 roku do dnia 31 października 1993 roku wnioskodawca przebywał na urlopie bezpłatnym, a w okresach: od dnia 25 lutego 1993 roku do dnia 12 marca 1993 roku i od dnia 5 maja 1993 roku do dnia 15 maja 1993 roku był niedolny do pracy wskutek choroby.

/świadczenie – pracy – k.85, umowy o pracę – k.86-87; zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu – k.83; wykaz zwolnień – k.84, wykaz okresów składkowych i nieskładkowych – k.115/

W okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) wnioskodawca pracował wyłącznie jako spawacz, spawał konstrukcje stalowe, kotły w zakładach elektrociepłowni EC1, EC4, EC3.

/zeznania wnioskodawcy – 00:07:17 – 00:19:14 – płyta CD k.123 w zw. z 00:45:48 – 00:48:04 – płyta CD k 80 i w zw. z 00:39:00–00:42:19- płyta CD k.113/

Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. nie uwzględnił wnioskodawcy żadnego okresu pracy w warunkach szczególnych.

/bezsporne /

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o dokumentację z akt rentowych, dokumentację osobową ze spornych okresów pracy wnioskodawcy, jak i częściowo z osobowego źródła dowodowego w postaci zeznań wnioskodawcy i świadków: B. Z. (2), J. U., A. R. (2). Sąd nie dał wiary zeznaniom wnioskodawcy, że w pierwszym okresie zatrudnienia w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł. był zatrudniony do momentu ukończenia kursu spawacza gazowego – na stanowisku pomocnika spawacza. Zeznania odwołującego są w tym zakresie sprzeczne z treścią dokumentacji osobowej z tego okresu zatrudnienia, z której wynika, że był początkowo zatrudniony na stanowisku pomocnika monter, izolatora i monter. Wnioskodawca nie udowodnił zaś powyższej okoliczności żadnymi innymi wnioskami dowodowymi, np. w postaci zeznań świadków, czy innych dokumentów. Mając na uwadze, że w świadectwie pracy z dnia 1 września 1979 roku (k.50) wskazano, że odwołujący był zatrudniony ostatnio na stanowisku monter instalacji sanitarnej – brygadzysty – spawacza, Sąd Okręgowy uznał za wiarygodne zeznania P. S. (1), że pracę spawacza wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy po ukończeniu kursu spawacza gazowego (tj. po dniu 9 lipca 1978 roku – kurs ukończył 8 lipca 1978 roku), bowiem wtedy niewątpliwie uzyskał uprawnienia, które pozwalały mu na wykonywanie tych czynności. Świadczenia pracy z kolejnych okresów zatrudnienia wnioskodawcy w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł. również wymieniały stanowisko spawacza, a zatem w ocenie Sądu zeznania skarżącego, że wykonywał w tym czasie prace spawacza w pełnym wymiarze czasu pracy nie budziły wątpliwości Sądu.

Z tych samych względów Sąd Okręgowy dał wiarę zeznaniom P. S. (1), że pracował na stanowisku spawacza stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...): sp. z o.o. w Ł. (z wyłączeniem okresów urlopów bezpłatnych i niezdolności do pracy wskutek choroby) oraz w Przedsiębiorstwie (...) B. (z wyłączeniem okresu niewykonywania pracy po powrocie z budowy eksportowej), gdyż w umowach o pracę i w świadectwach pracy – pracodawcy wskazali właśnie takie stanowisko pracy.

Sąd nie dał natomiast wiary zeznaniom wnioskodawcy, że okresach pracy na budowach eksportowych w NRD i RFN w trakcie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) we W., pracował na stanowisku spawacza. Powyższe okoliczności są bowiem sprzeczne z umowami o pracę zawartymi ze skarżącym na pracę eksportową, w których wyraźnie wskazano, że został zatrudniony na stanowisku „pracownika fizycznego” (NRD) i na stanowisku „blacharza, pracownika fizycznego – w zależności od potrzeb budowy” (RFN). Natomiast w świadectwach pracy rozliczających okresy pracy na budowach eksportowych w NRD podano, że był zatrudniony jako pracownik fizyczny, monter spawacz i monter. W żadnej zatem

dokumentacji nie wymieniono tylko stanowiska spawacza, co nie pozwala – wobec braku innych dowodów zdaniem Sądu, na przyjęcie, że odwołujący pracował na tym stanowisku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Sąd uznał także za niewiarygodne zeznania skarżącego i świadków: B. Z. (2), J. U., A. R. (2), że wnioskodawca od początku zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) we W. pracował jako spawacz, gdyż ich zeznania pozostają w sprzeczności z dokumentacją pracowniczą z tego okresu, w postaci świadectwa pracy, umowy o pracę i angaży. W umowie o pracę z dnia 3 lutego 1983 roku i w kolejnych angażach z dnia 27 kwietnia 1983 roku, 28 czerwca 1983 roku, 16 września 1983 roku, 27 października 1983 roku, 19 sierpnia 1985 roku cały czas wskazywano bowiem, że odwołujący jest zatrudniony na stanowisku blacharz – izolator. Nadto w świadectwie pracy również podano to stanowisko w początkowym okresie zatrudnienia w tym Przedsiębiorstwie. Dopiero w angażu z dnia 1 sierpnia 1986 roku wskazano, że wnioskodawca został zatrudniony jako monter spawacz, co czyni wiarygodnymi zeznania wnioskodawcy i świadków, iż od tego czasu wnioskodawca świadczył pracę na stanowisku spawacza.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (tekst jednolity Dz.U. z 2017r. Nr 664), ustawa określa warunki nabywania prawa do emerytur i rekompensat przez niektórych pracowników wykonujących pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, zwanych „emeryturami pomostowymi”, o których mowa w art. 24 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Stosownie do treści art. 2 ust. 5 w/w ustawy, rekompensata to odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej.

W myśl art. 21 ust. 1 analizowanej ustawy, rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wynoszący co najmniej 15 lat. Z kolei zgodnie z ust. 2 powoływanego przepisu, rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Art. 23 ust. 1 wspomnianej ustawy stanowi, że ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę.

Rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o których mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (art. 23 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych). Jako dodatek do kapitału początkowego, razem z kapitałem początkowym podlega waloryzacji.

W związku z powyższym wskazać należy, iż prawo do rekompensaty, zgodnie ze wskazaną wyżej ustawą, mają osoby urodzone po 31 grudnia 1948 roku, które przed 1 stycznia 2009 roku wykonywały przez co najmniej 15 lat prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 32 i 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Stosownie do treści art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2017 roku Nr 1383) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 – 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1.

Według treści § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudniania” uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

W świetle § 2 ust. 1 tegoż rozporządzenia oraz zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przy czym powyższe okoliczności pracownik jest obowiązany udowodnić (por. wyrok Sądu Najwyższego z 15 grudnia 1997 r. II UKN 417/97 – (...) i US (...) i wyrok Sądu Najwyższego z 15 listopada 2000 r. II UKN 39/00 Prok. i Prawo (...)).

Stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia okresy takiej pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według określonego wzoru, lub świadectwie pracy.

W przedmiotowym stanie faktycznym bezsporne było, że odwołujący nie nabył prawa do emerytury pomostowej, ani prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym w związku z wykonywaniem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze. W ocenie Sądu wnioskodawca nie spełnia jednak warunku posiadania 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Regulacja § 2, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach Sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym zeznaniami świadków (por. uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 r. sygn. III UZP 5/85 – LEX 14635, uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 r. III UZP 6/84 – LEX 14625).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na okoliczność pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w szczególnych warunkach przeprowadził dowód z dokumentacji osobowej ze spornych okresów zatrudnienia oraz dopuścił dowód z przesłuchania skarżącego oraz zeznań świadków.

Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wnioskodawca w okresach zatrudnienia w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł. wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę spawacza w okresach:

- od 9 lipca 1978 roku (tj. od dnia następnego po ukończeniu kursu spawania gazowego) do dnia 31 sierpnia 1979 roku (**1 rok, 1 miesiąc, 22 dni**),
- od dnia 22 października 1981 roku do dnia 31 stycznia 1983 roku (**1 rok, 3 miesiące, 9 dni**),
- od dnia 2 kwietnia 1996 roku do dnia 23 maja 1996 roku (**1 miesiąc, 21 dni**).

Analiza zaś treści wykazu A do powołanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku wskazuje, że przedmiotowe prace są wymienione w Dziale XIV poz. 12 jako prace w szczególnych warunkach (prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym i atomowodorowym).

W tym miejscu wskazać należy, że do okresu pracy w warunkach szczególnych nie można zaliczyć okresu niewykonywania pracy przypadającego po dniu 14 listopada 1991 roku, za które wnioskodawca otrzymał wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa – tj. okresu od dnia 24 maja 1996 roku do dnia 31 maja 1996 roku. Ustawą z dnia 20 kwietnia 2004 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach (Dz. U. Nr 121, poz. 1264), która weszła w życie w dniu 1 lipca 2004 roku, do artykułu 32 dodano ustęp 1a. Zgodnie z pkt 1 tego przepisu przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 roku wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Nie podlega także zaliczeniu do prac wykonywanych w warunkach szczególnych okres od dnia 24 maja 1972 roku do dnia 8 lipca 1978 roku, gdyż odwołujący nie posiadał jeszcze uprawnień do spawania, a nadto nie wykazał, że w tym okresie (będąc zatrudniony na stanowisku pomocnika montera, izolacza, montera) wykonywał prace pomocnicze przy spawaniu.

Pracę spawacza skarżący wykonywał stale i w pełnym wymiarze także w okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) B. od dnia

3 września 1979 roku do dnia 18 lipca 1981 roku (**1 rok, 10 miesięcy, 15 dni**). W tym czasie (od dnia 3 września 1979 roku do dnia 16 lipca 1980 roku) P. S. (1) spawał gazowo i elektrycznie. Przedsiębiorstwo budowało kopalnie i elektrownie. Skarżący pracował w godzinach nadliczbowych. Następnie w okresie od dnia 17 lipca 1980 roku do dnia 18 lipca 1981 roku wnioskodawca pracował na budowach eksportowych w Iraku, wykonując faktycznie pracę spawacza na stanowisku monter – spawacz.

Do okresu pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych nie podlega natomiast zaliczeniu okres od dnia 20 lipca 1981 roku do dnia 2 października 1981 roku, w którym wnioskodawca nie podjął pracy po powrocie z budowy eksportowej, w tym okresie powrotu z zagranicy po zakończeniu pracy na budowie (usłudze) eksportowej.

Okres powrotu z zagranicy po zakończeniu pracy na budowie (usłudze) eksportowej nie jest bowiem okresem ubezpieczenia, ani też okresem zatrudnienia za granicą, lecz jest objęty okresem urlopu bezpłatnego udzielonego przez zakład macierzysty na okres skierowania do pracy za granicą, który kończył się wraz z podjęciem przez pracownika zatrudnienia w zakładzie macierzystym (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 13 kwietnia 2017 r. III AUa 424/17, niepubl.). Bez znaczenia przy tym jest okoliczność, że pracodawca ubezpieczonego był jednocześnie jednostką kierującą do pracy za granicę i zakładem macierzystym. Powyższe stanowisko potwierdza przepis § 14 powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1974 r. w sprawie praw i obowiązków pracowników skierowanych do pracy za granicą; który stanowił, że w razie wyjazdu za granicę i powrotu z zagranicy w związku z rozpoczęciem lub zakończeniem pracy na budowie eksportowej pracownikowi nie przysługiwało wynagrodzenie lecz bezpłatny bilet, zwrot kosztów przejazdu lub diety czy też zwrot kosztów noclegu wg zasad obowiązujących przy podróżach za granicę. Okres powrotu do kraju po zakończeniu pracy nie może zostać uznany za podróż służbową w rozumieniu art. 77 § 1 Kodeksu pracy, gdyż nie spełnia kryteriów podróży służbowej. Okres taki jest zatem okresem urlopu bezpłatnego tak samo jak okresy udzielonych pracownikowi tzw. urlopów dewizowych z tytułu udzielonych w czasie zatrudnienia za granicą dni wolnych od pracy zgodnie z poglądem orzecznictwem wyrażonym w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2013 r., III UZP 1/13 (OSNP 2013 r. Nr 21-22, poz. 255) i jako taki nie stanowi okresu składkowego.

Do okresu pracy w warunkach szczególnych należy także zaliczyć odwołującemu okresy obejmujące zatrudnienie w Przedsiębiorstwie (...) we W., gdy P. S. (2) wykonywał pracę spawacza stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, tj:

- od dnia 1 sierpnia 1986 roku do dnia 11 września 1986 roku (**1 miesiąc, 10 dni**),

- od dnia 1 marca 1987 roku do dnia 10 stycznia 1989 roku (**1 rok 10 miesięcy, 9 dni**),

- od dnia 1 stycznia 1990 roku do dnia 31 maja 1992 roku (**2 lata 4 miesiące, 30 dni**).

Do okresu pracy w warunkach szczególnych nie podlega natomiast zaliczeniu okres od dnia 3 lutego 1983 roku do dnia 31 lipca 1986 roku podczas którego skarżący był zatrudniony na stanowisku blacharza izolatora. Blacharz – izolator zajmował się w zakładzie wykonywaniem zabezpieczeń termicznych rurociągów ciepłowniczych, na którą to izolację był następnie zakładany płaszcz blachy. Wnioskodawca zaprzeczył, iż wykonywał pracę na tym stanowisku, ale tak jak już wyżej podniesiono nie udowodnił, iż w powyższym okresie pracował w rzeczywistości na stanowisku spawacza.

Do okresu pracy w warunkach szczególnych nie podlegają także zaliczeniu okresy pracy na budowach eksportowych, tj. od dnia 12 września 1986 roku do dnia 28 lutego 1987 roku (NRD) oraz od dnia 11 stycznia 1989 roku do dnia 31 grudnia 1989 roku (RFN), gdyż wnioskodawca także nie wykazał, aby w tych okresach wykonywał prace przy spawaniu.

Prace na stanowisku spawacza w pełnym wymiarze czasu pracy i stale skarżący wykonywał również w Przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o. w Ł. okresie od dnia 22 czerwca 1992 roku do dnia 31 grudnia 1993 z wyłączeniem okresów urlopu bezpłatnego (łącznie 3 miesiące 24 dni) i okresów niezdolności do pracy wskutek choroby (łącznie 27 dni) – czyli

1 rok 1 miesiąc 18 dni.

Konkludując, wnioskodawca wykazał jedynie okres pracy w warunkach szczególnych w wymiarze: **9 lat 11 miesięcy i 14 dni** na stanowisku spawacza ((prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym i atomowodorowym, wymienione w Dziale XIV poz. 12 Rozporządzenia).

W orzecznictwie przyjmuje się, że gdy zeznania świadków nie znajdują potwierdzenia w dokumentach pracowniczych, nie stanowią wówczas miarodajnego dowodu pracy w szczególnych warunkach. Nie jest dopuszczalne oparcie się wyłącznie na zeznaniach świadków, w sytuacji gdy z dokumentów wynikają okoliczności przeciwne (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 7 listopada 2013 r., sygn. III AUa 393/13, LEX nr 1444841, wyroki Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 17 stycznia 2012 r., sygn. III AUa 1482/11, LEX nr 1110006 i z dnia 22 lutego 2012 r., sygn. III AUa 1734/11, LEX nr 1129735).

Jeszcze raz podkreślić należy zatem, że wobec sprzeczności treści dokumentacji osobowej odwołującego z okresu zatrudnienia w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł. i w Przedsiębiorstwie (...) we W. z zeznaniami wnioskodawcy i świadków, nie można zaliczyć do okresu pracy w warunkach szczególnych jako okresu pracy na stanowisku spawacza - okresów:

- od dnia 3 lutego 1983 roku do dnia 31 lipca 1986 roku (stanowisko blacharza izolatora),

- od dnia 12 września 1986 roku do dnia 28 lutego 1987 roku (budowa eksportowa w NRD),

- od dnia 11 stycznia 1989 roku do dnia 31 grudnia 1989 roku (budowa eksportowa w RFN),

- od dnia 24 maja 1972 roku do dnia 8 lipca 1978 roku (stanowisko pomocnika monter, izolator, monter).

Ustalenie zatrudnienia w warunkach szczególnych ma doniosłe znaczenie dla ubezpieczonych, pozwala bowiem bądź na przyznanie emerytury z tym związanej, czy też gwarantuje prawo do rekompensaty, w związku z tym nie można poprzestać tylko na jego uprawdopodobnieniu, lecz musi zostać udowodnione, a temu służą dokumenty.

Stałe wykonywanie pracy w warunkach szczególnych jest rozumiane w orzecznictwie Sądu Najwyższego jako wypełnianie pełnego wymiaru czasu pracy na zajmowanym stanowisku pracy, gdyż nie jest dopuszczalne uwzględnianie do okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze innych równocześnie

wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika (por. np. wyrok z dnia 4 czerwca 2008 r., II UK 306/07, OSNP 2009 nr 21-22, poz. 290).

W tym miejscu wskazać należy, że zgodnie z art. 6 k.c. to na wnioskodawcy spoczywał ciężar dowodowy w niniejszej sprawie. Oparcie polskiej procedury cywilnej na zasadzie kontrydiktoryjności jedynie w wyjątkowych przypadkach pozwala Sądowi na podjęcie czynności mających na celu pobudzenie inicjatywy stron, a zasadą w tym zakresie jest samodzielne dążenie uczestników postępowania do wykazania prawdziwości podnoszonych twierdzeń. Jeżeli twierdzenie istotne dla rozstrzygnięcia nie zostanie udowodnione, to o merytorycznym rozstrzygnięciu sprawy decyduje rozkład ciężaru dowodu. Zatem strona, na której spoczywa ciężar dowodu, ponosi ryzyko ujemnych skutków niedopełnienia swoich obowiązków w tym zakresie. Sąd Okręgowy uznał również, zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku, że nie jest zarówno zobowiązany, jak i uprawniony do przeprowadzenia dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (patrz wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76).

Tymczasem wnioskodawca reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie wykazał, że we wszystkich spornych okresach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę zaliczaną do prac w warunkach szczególnych w wymiarze 15 lat do dnia 1 stycznia 2009 roku.

Biorąc pod uwagę powyższe stwierdzić należy, że wnioskodawca nie spełnił warunków pozwalających na przyznanie prawa do rekompensaty.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawcy